

Sönmeyen ateş: 1 MAYIS

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ın öngünlerindemiz. Ve 2021 1 Mayıs'ını kapitalizmin nasıl tehlikeli bir virüs olduğu gerçeğini bir kez daha yaşayarak karşılıyoruz.

GREV

Patron medyasının iddiklerini, görmediklerini; verlerinde yaşadıklarımızı, uğradığımız haksızlıkları, yaşadığımız deneyimleri paylaşmak, ülkede ve dünyada yaşananları birer işçi olarak kendi gözlerimizle yorumlayabilmek için çıkıyor. Sen de bu sese sesini kat, Sesimizin duyulması için destek ol!
GREV'e yaz!
GREV'i oku!
GREV'i okut!
UNUTMA;
GREV,
senin sesin,
senin soluğun...

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

GREV

İşçi Bülteni Özel Sayı No: 1607

Nisan 2021

grevankara@yandex.com
facebook.com/ankaraiscimeclisi

YAŞAMAK İÇİN 1 MAYIS!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'a günler kaldı.

Özellikle son bir yıldır yaşamımız daha da kötüleşti. Geleceksizlik her alanda karşımıza çıkar hale geldi. Çalışma yaşamı çekilmez oldu. Çiğ gibi artan işsizlik, zorunlu olarak çıkarttığımız ücretsiz izinler, çalışma yaşamının esnekleşmesi, pandemiye fırsata çeviren patronların iş yükümüzü arttırması ve el yakan fiyatlara yetmeyen maaşlarımız...

Salgın ise patronlara bu uygulamaları hayata geçirmekte kolaylık sağladı. İnsanlar ölmüş mü kalmış mı diye umursamayanlar, 3-5 maskeyi dağıtamayanlar, tam kapanmayı sağlamayıp virüsü sıfırlamayı düşünmeyenler, yanlış normalleşme adımları ile salgını arttıran, başta sağlık emekçileri olmak üzere en az 861 emekçiyi ölüme yollayanlar, toplamda 30 binden fazla insanın ölümüne yol açanlar tek bir şeye odaklandı; sermaye sahiplerinin kârının artmasına. Dünyada salgınla mücadelede halka verilen maddi destekte ülkemizin son sıralarda olması ise nasıl bir şekilde yönetildiğimizi açıkça göstermektedir.

■ Direnenler de var bu havalarda!

Sözde işten çıkartma yasağının bulunduğu ülkemizde, 176 bin 662 işçi kod 29 ile işten çıkartıldı. Hakkını arayan, itiraz eden, sendikali olmaya çalışan işçilere uygulanan bu terör hakkını arayan işçileri yıldırmadı. PTT'de, Migros'ta, Sinbo'da, SML Etiket'te ve daha birçok işyerinde işçiler direndi. Patronlara boyun eğmedi. Yüzlerce insanın, işçinin çözümsüzlük batağına saplanıp intihar ettiği bu dönemde izlenmesi gereken yolu bize gösterdiler.

Kokuşmuş zorbalık ve sömürü düzenine karşı haklarımız ve geleceğimiz için örgütlü mücadeleyi yükseltelim!

■ İkiyüzlü yasaklara boyun eğmeyelim!

Salgına karşı gerçekçi hiçbir önlem almayanlar önlem adına hep hakkını arayanın karşısına çıktılar.

Hak arayan herkesin sesini pandemi yasakları bahanesi ile susturmaya çalışanlar lebaleb kongreleri ile ne kadar ikiyüzlü olduklarını da bir kez daha kanıtladılar.

Şimdi ise haftasonuna geldiği ve resmi tatil olduğu bahanesi ile 1 Mayıs'ın gününde kutlanmasına engel olmaya çalışıyorlar.

Ama biliyoruz ki, sözde sokağa çıkma yasağının olduğu 1 Mayıs günü de milyonlarca işçiyi özel izinlerle işyerlerinde çalışmaya zorlayacaklar.

■ Yaşamak için 1 MAYIS!

Bu kokuşmuş zorbalık ve sömürü düzenine karşı haklarımız ve geleceğimiz için örgütlü mücadeleyi yükseltelim!

Sınıflar, cinsler, uluslar, mezhepler arasındaki eşitsizliklerin ortadan kalktığı, doğanın ve canlılığın yıkıma uğramadığı, ülkemizde ve sendikalarımızda yaşamımızı etkileyen kararların tek bir kişinin ağzına bakmadığı bir düzen istemek için 1 Mayıs'ın ruhuna sahip çıkalım!

Kapitalist sömürü düzenine karşı işçi sınıfının eşitlik ve özgürlük bayrağını yükseltelim!

Yaşasın 1 Mayıs!

Hergün, her yerde 1 Mayıs!

Ankara İşçi Meclisi yazdı...

Pandemiye karşı gerçekçi hiçbir önlem almayanlar ise bir yıldır yaptıkları gibi işçinin emekçinin hak aramasına engel olmak için 1 Mayıs'ı engellemenin derdindeler.

sy 2

Kaderimizi elimize alalım!..

Bir Çanpaş işçisi ile konuştuk...

'Gerçek işçi sendikaları TİS süreçlerinde işveren tarafını zayıflatmak ve gardını düşürmek için bin bir türlü sebep ve gerekçelerle işverenin üzerine yüklenir, yüklenmesi lazım.'

sy 3

Vazgeçmiyoruz!..

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları yazdı...

Artık öyle bir durumdayız ki her an nereden bir hak gaspı olacak diye bekler olduk. Daha ne olacak da yaşamımız tehlikeye girecek? Ya da daha ne olacak ta açlık yoksulluk kuyusunda debeleneceğiz?

sy 6

Başöz Enerji'de işten atma saldırısı

Başöz Enerji patronu pandemiye fırsata çevirerek 9 işçiyi ücretsiz izne gönderdi. Bunun üzerine bu saldırıyı kabul etmeyen işçiler fabrika önünde direnişe geçtiler. İşçilerin üyesi olduğu Birleşik Metal yönetiminin Başöz patronu ile görüşmelerinin ardından 4 işçi için Çarşamba günü işbaşı yapma sözü alındı. Diğer işçiler de saldırıyı kabul etmeyip direndikleri için 25/2'den işten atıldılar.

Birleşik Metal ise saldırı karşısında işe iade davası açma kararı almakla yetindi.

Mina Tekstil işçisinden mektup var

"Ben Ankara Altındağ #MinaTekstil'de çalışıyorum. Firma Buğday iş hanında ama hiçbir tabelası yok. 1 yıldır sadece 130 gün SSK pirimi yatırmışlar. 9 aydır sigorta yok. 170'de bildirdik. 2020 ve 2021'de hiç gün yok. Ama ful çalışıyorlar Geri kalanı pandemi nedeni ile ücretsiz izinli göstermişler. 1 gün bile SSK günü gözüküyor ama işletme tam kadro çalışıyor. Bizim sırtımızdan devletten destek ödemesi alıp bizi rezil ediyorlar. Hakkımızı helal etmiyoruz."

Çankaya Belediyesi emekçileri yaşamak istiyor!

Genel-İş ve Tüm Bel-Sen pandeminin son sürecinde işçilerin ve kamu emekçilerinin yaşadığı sorunlara dair Çankaya Belediyesi'nin içinde basın açıklaması gerçekleştirdi. "Pandemide dönüşümlü esnek çalışma istiyoruz" şiarı ile yapılan açıklamada "Çankaya Belediyesi emekçilerin sağlığından sorumludur. Her koşulda olduğu gibi pandemide de emeğimizi sunuyoruz, kendi sağlığımızı korumanın yanında hizmetin aksamaması için de uğraşyoruz. Çankaya Belediye Başkanlığını da bu konuda göreve çağırıyoruz." denildi.

Hergün 1 Mayıs! Her yerde 1 MAYIS!

Ankara İşçi Meclisi

2021 1 Mayıs'ını pandemi koşullarında karşılıyoruz. Pandemiye karşı gerçekçi hiçbir önlem almayanlar ise bir yıldır yaptıkları gibi işçinin emekçinin hak aramasına engel olmak için 1 Mayıs'ı engellemenin derdindeler.

Sendika yöneticileri ve AKP şefleri çoktan anlaşmış, haftasonu ve resmi tatilde sokağa çıkma yasağını bahane edip 30 Nisan'da 1 Mayıs kutlamalarının yapılacağını söylüyorlar.

Peki, ama soruyoruz! Tam bir yıldır haftasonu ve resmi tatillerde, sokağa çıkma yasaklarında kaç işçi özel izinlerle işyerlerinde çalışmaya devam etti.

'Çarklar dönsün, paralar gelsin!' diye alakalı alakasız verilen özel izinler ortada duruyorken pandemi bahanenize kim inanır?

AKP'nin bahanesi ise sendika ağalarının da işine geliyor tabii. Gerçekçi hiçbir önlem alınmadığını yüzlerine vurmak yerine yasakların arkasına saklanıyor, bir kez daha günü kurtarmaya çalışıyorlar.

Tüm işçi kardeşlerimizi bu ikiyüzlü yasaklara boyun eğmemeye, yasakların arkasına saklanan sendika ağalarından hesap sormaya, 1 Mayıs günü buldukları her yeri bir Mayıs alanına çevirmeye çağırıyoruz.

1 Mayıs onların izinleri ile yaratılmadı. İşçi sınıfının sömürücü zorbalara karşı dişe diş mücadeleler ile yaratıldı 1 Mayıs geleneği.

O yüzden bugün 1 Mayıs geleneğine sahip çıkma günüdür! Gün hergünü 1 Mayıs'a, her yeri 1 Mayıs alanına çevirme günüdür!

1 Mayıs bizimdir! Yasaklanamaz!

Sincan İşçi Birliği

İşçi sınıfının uluslar arası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. Bu sene 1 Mayıs işçi sınıfı çok ağır koşullarda karşılıyor.

Dünya çapında yaşanan pandemi adeta ayağımıza takılan bir pranga oldu. AKP-MHP iktidarı sözde önlemlerle işçi ve emekçilerin ölümüne sebep oldu. Göstermelik bir takım önlemler alınırken bizim çalıştığımız fabrikalar her durumda çalışmaya devam etti. Ve dolayısıyla pandemi fabrikalarda yoğun bir şekilde yayıldı.

Ayrıca pandemi bahane edilerek ücretsiz izinle yaşam şartlarımız çekilmez hale geldi. Ücretsiz izinlere mahkûm edildik. Ve bu durum kalıcı hale getirilmeye başlandı. Çalışma yaşamı esnekleştirildi. Tüm bu sorunlara karşı işyerlerinde sesini çıkaranlar, hakları için mücadele edenler, birlik olanlar ise Kod-29 ile işten çıkarıldı.

1 Mayıs'a giderken ülke çapında da işçi ve emekçilerin yaşamının zindana çevriliyor. Bir taraftan kadın cinayetleri artarken, bunun üzerine İstanbul Sözleşmesinden çıkıldı. Parti kapatma, vekillik düşürme ve kayyum atama gibi saldırılarla ülke adeta zindana çevrildi.

Toplumun tüm ezilenlerini birleştirecek olan 1 Mayıs bugün her zaman olduğu gibi patron devletini yönetenlerin hedefinde. Ve yine pandemi bahane edilerek.

Yıllardır işçi ve emekçilerin hakları ve gelecekleri için mücadele etmesinin önüne geçmeye çalıştılar. Kimse sesini çıkarmasın, hakkını arayamasın, mücadele etmesin, birlik olmasın diye çabaladılar.

Bu yıl bedeller ödeyerek kazandığımız 1 Mayısımızı yasaklamaya çalışacaklar. Peki, biz buna izin verecek miyiz? Hayır!

Yıllarca bedel ödeyerek kazandığımız, sınıfımızın tek günü olan uluslar arası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta sesimizi daha gür çıkaracağız. 1 Mayıs'ın yasaklanmasına izin vermeyeceğiz!

Yaşasın 1 Mayıs!

Çankaya Belediyesi'nde TİS süreci devam ederken bir Çanpaş işçisi ile konuştuk...

'Kendimizi de eğitip donatalım ki kaderimizi kendimiz belirleyelim!'

Ankara İşçi Meclisi

Öncelikle TİS süreciniz ile ilgili bilgi verebilir misiniz?

Tis görüşmelerimiz geçen iki aylık süre itibarıyla 3 Nisan'da son buldu. İki aylık zamanda yapılan görüşmelerden 55 madde kabul görmüş, kalan 22 madde arabulucu sürecine bırakılmıştır. Kalan maddelerin çoğunluğu nakdi ve disiplin maddeleridir. Benim izleyip gördüğüm iki aylık zaman içinde sendikanın ne şiş yansın ne kebab tarzında bir tutum izlemesi oldu. Şöyle ki; gerçek işçi sendikaları TİS süreçlerinde işveren tarafını zayıflatmak ve gardını düşürmek için bin bir türlü sebep ve gerekçelerle işverenin üzerine yüklenir, yüklenmesi lazım.

Nedir işte şantiyenin taşınması meselesi, asgari ücret yüzdelikleri için işçi arkadaşlarımızın mahkemelere gitmesi, hafta içi izin hakkı olmadığı halde işverenin işçilere hafta içi izin kullandırması, pandemi sorunu, iş işleyişiyle ilgili bilumum sorunlarla işverene yüklenmesi lazımdı. Ama maalesef sendikanın bu sorunlar için işverene yüklenmesi bir yana tam tersi bir tutuma hepimiz şahit olduk. Misal çöp kamyonlarının ilaçlanması sorunu tam bir komedi, işverenin sorumluluğunda olan çöp kamyonlarının dezenfektan sorunu bizim sendikanın takip edip bunu daha profesyonel olan belediye ilaçlama birimine yaptırması gerekiyorken, bu işten kendine pay çıkarıp işverenin işini kendi işçi temsilcisine yapabileme rolüne soyunabiliyor. Gelelim asıl konumuza; işte bu sorunlar karşısında sendikanın ne yapacağını, ne yapabileceğini veya neler yapamayacağını gören işveren TİS sürecini de doğal olarak kontrollü bir şekilde ilerletmeye devam ediyor ve etti de. Pekâlâ, bundan sonra ne olacak? Önümüzdeki süreç belli, işveren kendi taşlarını oturtmuş ama sendika bir taşı oturtmak için ya geriye dönük işverenin pervasız hak gaspları

için samimiyetsiz bir çıkış yapacak ya da bu kervan bu yükte gitmez, geriye dönük yüklerinizi bırakın devam edelim eyy işçi arkadaşlar diyecek.

Biliyorsunuz ki iş yerlerinde TİS süreçlerinde ve bu sürecin dışında da iş yerinde yaşanan haklarımıza yönelik saldırılara karşı işçi sınıfının kimi yerlerde oluşturduğu söz, yetki ve kararın kendilerinde olduğu iş yeri komiteleri var. Siz de bu süreçte ve genel olarak böyle bir komitenin oluşturulması hakkında neler söylemek istersiniz?

Evet, işyeri komiteleri örgütlülüğün olmazsa olmazıdır, biz zaten şu an bütün birimler olmak kaydıyla, içinde benim de olduğum, ilkeleri üzerinde şifahen sözlü olarak anlaştığımız komitemiz var. Peki ama işçinin ne kadarına nüfuz edebiliyoruz? Bunu da tartışmamız lazım tabii ki. İşyeri komiteleri sendikalara göre daha özgün ve özgür tavır alma kabiliyetine sahiptir. Hele de böylesi haklarımızın ve geleceğimizin söz konusu olduğu TİS gibi süreçlerde kendi geleceğimizi durdukları yeri İstanbul belediyeleri üzerinden de gördüğümüz gibi sendika bürokratlarına neden teslim edelim ki? İşte tam da bunun için işyeri komitemizi şu cılız halinden çıkarıp büyütmemiz gerekiyor. Söz konusu kendi geleceğimize komitemizi geliştirip güçlendirmemiz zaten mecburidir. Maalesef pek çok arkadaşımız yıllardır çalışıyor olmasına rağmen daha bir sözleşmenin nasıl olması gerektiği, haklarımızın ne olduğu hakkında bilgisi yok. Bir sendikanın asıl görevi nedir bu konularda bilgisi olmayan arkadaşlarımız çok fazla. Zaten bunun için de işyeri komitemizi güçlendirelim, kendimizi de eğitip donatalım ki kaderimizi işverenin yalanları değil kendimiz belirleyelim.

İşsizler ordusu büyümeye devam ediyor!

Şubat ayında 250 bin kişi işsizler ordusuna katıldı.

Türkiye İstatistik Kurumu'na (TÜİK) göre şubat döneminde işsizlik oranı 0,7 puanlık artışla yüzde 13,4'e yükseldi. Türkiye genelinde 15 ve daha yukarı yaştaki kişilerde işsiz sayısı 2021 yılı şubat ayında bir önceki aya göre 250 bin kişi artarak 4 milyon 236 bin kişi oldu.

İŞSİZLİĞE, YOKSULLUĞA, SÖMÜRÜYE KARŞI İNSANCA YAŞAM İÇİN 1 MAYIS'A!

Sağlık emekçileri haklarını ve yaşamı savunuyor!

Sağlık Emekçileri "Yaşam Hakkımızdan Vazgeçmiyoruz, Ölümleri Durdurun!" talebiyle Ankara'da Ulus Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi.

Ayrıca Ankara Verem Savaş Derneği Nusret Karasu Göğüs Hastalıkları Hastanesi'nin kapatılması ve 50 çalışanın işten çıkarılacağı kararlarını sağlık meslek örgütleri açıklama yaparak protesto etti.

Sağlık emekçilerinin haklı taleplerin kabul edilsin!

İşten atmak yasaksa bu rakamlar nedir?

Sözde İşten Atma Yasası 2020 Bilaçosu:

176 bin 662 işçi Kod-29 ile işten çıkarıldı!

SGK'ye göre 2020 yılında 176 bin 662 işçi Kod-29 ile işten çıkarıldı.

Milletvekili Mehmet Güzelmansur, 1 Ocak-15 Şubat 2021 arasında 12.985 çalışanın Kod-29'la işten çıkarıldığını, bunun da her gün ortalama 289 emekçinin Kod-29 ile işine son verildiği anlamına geldiğini söyledi.

Haklarımız ve geleceğimiz için işyeri komitelerinde birleşelim mücadeleye yükseltelim.

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü...

SÖNMEYEN ATEŞ: 1 MAYIS

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ın öngünlerindedir.

Ve 2021 1 Mayıs'ını kapitalizmin nasıl tehlikeli bir virüs olduğu gerçeğini bir kez daha yaşayarak karşılıyoruz.

Koronavirüs salgınının geride kalan bir yıllık bilançosu bize bu gerçeği en çıplak hali ile gösteriyor.

Bir yandan alınan sahte ve işe yaramaz önlemler yüzünden ölen binlerce insan, diğer yanda insan yaşamını tehdit eden böylesi bir salgını bile fırsata çeviren patronlar.

1 Mayıs ise bu tabloya karşı bize eşit, özgür ve sağlıklı yaşanabilir bir dünyanın mümkün olduğunu hatırlatıyor bir kez daha.

1 Mayıs bizi, haklarımızı ve geleceğimizi tehdit eden sömürücü zorbalara karşı işçi sınıfının eşitlik ve özgürlük bayrağının altında toplanmaya çağırıyor.

1 Mayıs bizi, sömürüye, salgına, baskıya ve zorbalığa karşı 'Artık Yeter!' demeye çağırıyor...

■ 1 Mayıs'ın çıkışı: 8 saatlik işgünü talebi

1 Mayıs'ı, 1800'lü yıllarda Amerikalı işçiler canları pahasına verdikleri mücadeleler ile işçi sınıfımıza armağan ettiler.

1800'lü yıllarda her türlü sosyal haktan yoksun olarak kadın-çocuk demeden 14-16 saat çalıştırılan işçiler açlıktan ve yoksulluktan kırılıyordu. "Ekmek ve su parasına köle gibi çalışıyoruz" diyen işçiler, ücretlerin arttırılmasını ve işgününün sekiz saate indirilmesini istiyorlardı.

Artan sömürü ile birlikte son derece ağır çalışma koşulları ve düşük ücrete karşı gelişen işçi eylemleri, 1880'li yıllarda ABD ve Avrupa'yı etkisi altına aldı. ABD, İngiltere, Almanya, Fransa ve Belçika'da yüz binlerce işçinin katıldığı grevler yaşandı.

8 saatlik işgününün kabul edilmesi amacıyla 1886 yılının 1 Mayıs'ında ABD'de bir günlük greve gidildi. Bütün ülkede 5 bini aşkın iş yerinde 350 bin işçi hayatı durdururken, Şikago'da 40 bin işçi sokakları doldurdu. Grevin üçüncü gününde polis işçilere saldırdı ve iki işçi öldü.

Ertesi gün polis saldırısını protesto etmek için yeni bir miting kararı alındı. Haymarket Alanı'nda yapılan miting bitmek üzere iken polis miting alanını kuşattı. Bu sırada nereden geldiği belli olmayan bir bomba patladı, dört polis ve birçok işçi öldü. 8 işçi önderi olayların sorumlusu olarak tutuklandı. 5 işçi önderine düzmece mahkemelerde idam cezası verildi.

Albert Parsons, August Spies, Adolph Fischer ve George Engel adlı işçi önderleri 11 Kasım 1887 tarihinde idam edildi.

İşçi önderlerinin idamından iki yıl sonra, 1889'da toplanan 2. Enternasyonal'in Paris Kongresi'nde 1 Mayıs, Amerikan İşçi Federasyonu'nun önerisiyle, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak kabul edildi.

O günden bugüne dünyanın dört bir yanında milyonlarca işçi ve emekçi her yıl 1 Mayıs'ta alanları doldurdular, katledilen işçi önderlerinin anısına sahip çıktılar, taleplerini haykırdılar.

■ Türkiye'de 1 Mayıs'lar

Ülkemizde ise ilk 1 Mayıs, 1909'da Üsküp'te kutlanırken, 1910'da diğer Rumeli şehirlerinde de kutlanmaya başlandı. İstanbul'da ilk 1 Mayıs 1912 yılında gerçekleştirilirken seçme seçilme hakkının herkese tanınması, grev yasasının değiştirilmesi, emeğin haklarını koruyacak kanunların çıkartılması gibi pek çok konudaki talepler dile getirildi.

1923 yılında resmi tatil ilan edilen 1 Mayıs 1924 yılında ise yasaklandı. Uzun yıllar boyunca işyerlerinde kutlamalar yapıldı, ya da salonlarda gizli toplantılarla 1 Mayıs etkinlikleri gerçekleşti.

"Eğer bizi asarak tahakküm altındaki milyonların, sefalet içinde çalışan ve kurtuluşu bekleyen milyonların bu hareketini, işçi hareketini ezebileceğinizi umuyorsanız, eğer düşünceniz buysa, o zaman asın bizi!

Burada bir kırılıcıyı ezeceksiniz, ama şurada burada veya orada, arkanızda ve önünüzde, her yerde alevler yükselecek.

Bu gizli bir ateştir. Bunu asla söndüremezsiniz"

August Spies

50 yıldan uzun bir süre yasaklı kalan 1 Mayıs'ın kitlesel etkinliklere dönüşmesi ancak 60'lı ve 70'li yıllardaki güçlü işçi eylemlerinin arkasından mümkün oldu.

1976 yılında DİSK'in öncülüğünde 400 bini aşkın işçi ve emekçi İstanbul Taksim Meydanı'nda ülke tarihinin o güne kadar ki en görkemli 1 Mayıs'ını gerçekleştirdiler.

Hak ve demokrasi mücadelesini bir arada yürüten işçi sınıfının kararlı duruşu sömürücü zorbaları bir kez daha korkutmuştu.

1977 1 Mayıs'ında bu sefer 500 bini aşkın işçi ve emekçi Taksim Meydanı'na akıyordu. Miting alanına bakan bir otelden "kimliği belirsiz kişiler" tarafından açılan yaylım ateşi ve yaşanan izdiham nedeni ile 37 emekçi hayatını kaybetti.

1978 yılında ise yaşanan katliama rağmen yüzbinler bir kez daha Taksim Meydanı'na aktı.

Yükselen işçi hareketinin ve güçlenen 1 Mayıs'ların önünü kesmek ancak patronların "Bugüne kadar işçiler güldü, artık gülme sırası bizde!" diyerek selamladığı 12 Eylül darbesi ile mümkün oldu.

12 Eylül'ün ardından bir kez daha grevler ve 1 Mayıs'lar yasaklandı.

Ama sömürücü zorbaların hevesleri bir kez daha kursaklarında kaldı. 80'li yılların sonları ile birlikte işçiler bir kez daha sokaklara çıktılar.

Önce şehirlerin izbe köşelerine sıkıştırmaya çalıştılar 1 Mayıs'ları. Kuş uçmaz, kervan geçmez alanlara hapsetmek istediler.

1977 katliamının 30. yılında yani 2007'de bir kez daha Taksim'e yürüdü işçi sınıfı. 3 sene süren kararlı bir mücadelenin ardından AKP Hükümeti 1 Mayıs'ı tatil ilan etmek ve Taksim Meydanı'nı açmak zorunda kaldı.

2010, 2011, 2012 1 Mayıs gösterileri işçi sınıfımız için şanlı bir geçit töreni oldu.

2012'den sonra AKP Hükümeti eli ile patronlar sınıfı bir kez daha yasakladı Taksim'i işçi ve emekçiler için. Ankara'da da Kızılay Meydanı zaten yasaklıydı. Bu yasağa 2014'ten sonra Sıhhiye Meydanı da eklendi.

Şimdi ise Koronavirüs salgınına bahane ederek işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma gününü yasaklamaya yelteniyorlar.

İşçiler sadece sırtlarında tepindikleri uysal birer köle olsun istiyorlar. Ama bu mücadele bitmeyecek. 1 Mayıs ateşi sönmeyecek!

Gün gelir zorbalar kalmaz gider...

1 Mayıs marşı işçi sınıfının mücadelesini anlatırken, onun sermayeyi bir sınıf olarak ortadan kaldırma mücadelesi de aktarıyor. İşçi sınıfının nihai kurtuluşunu ortaya koyuyor ve zaferi müjdeliyor.

Bugün sanat biz işçilere uzak zenginlere özgü bir zevk gibi görünüyor. Oysa işçi sınıfı patronlara karşı verdiği mücadelede birçok sanatsal üretim gerçekleştiriyor. Sermaye sınıfı için her gün üreten işçiler, bir sınıf olarak hakları ve geleceği için direnişe geçince kendisi için üretmeye başlıyor.

İşte 1 Mayıs marşı da buna bir örnektir.

1 Mayıs Marşı dünyaca tanınan Bertolt Brecht'in Maksim Gorki'nin "Ana" isimli romanından tiyatroya uyarladığı oyun için bestelenen bir ezgi...

Gorki'nin Ana isimli romanı işçi sınıfının mücadele tarihinden bir kesiti anlatır. Ve bu kesitte işçi sınıfını örgütlemeyi ve bilinçlendirmeyi kendisine bir yaşam biçimi haline getirmiş olan Pavel isimli karakterin annesindeki dönüşümü konu alır. Başlarda oğlunun mücadelesine karşı çıkan bir ana zamanla oğlunun ne için mücadele ettiğini anladıkça ona destek olmaya başlar. Bu roman insanın nasıl değişebileceğini anlatması, işçi sınıfının nasıl örgütlenip birleşebileceğini ifade etmesi yönüyle önde gelen bir romandır. Bertolt Brecht'in tiyatroya uyarlaması da bu konu üzerinden olur.

Bu oyunun Ankara Sanat Tiyatrosu oyuncularından sahneye koyuluşu ise manidar bir zamana denk gelmiştir. Tarih 1974'tür...

Bu yıllar Türkiye'de işçi sınıfının, yaşadığı sorunlar karşısında kendi kaderini hükümetlere, sendikal bürokratlara vb. değil de kendi eline aldığı dönemlerdir. İşçi sınıfının sokakları kitlesel bir şekilde doldurmaya başladığı ve iktidar karşısında örgütlü bir güç olduğu dönemlerdir.

Durum böyle olunca toplumun birçok kesimi işçi sınıfının bu mücadelesi etrafında kenetlenmeye başlaması da kaçınılmazdır.

Sanatçılar da bu kenetlenmede yerlerini alırlar. Sinema emekçilerinin alanlarda yerlerini almasından tutun da tiyatroların, ses sanatçılarının sınıf mücadelesine katılmasına kadar.

Örneğin Kemal Sunal oynadığı bir filmde 1 Mayıs Marşı'nı okur, Cüneyt Arkın Maden filmi çeker vb. vb.

Benzer bir şekilde Ankara Sanat Tiyatrosu da Ana romanını oynamaya karar verir. Bu oyun için Sarper Özsan isimli sanatçıdan oyun için müzikler bestelemesi istenir.

Özsan, 1 Mayıs Marşı'nı bu oyun için besteler ve o günden bu yana bu marş işçi sınıfının en çok bilinen marşı haline gelir.

Tabii ki işçi sınıfının sıklıkla mücadele sahnesinde olduğu yerde onun için yazılmış

bir marş da dillerden düşmeyecektir. Hızlı bir şekilde yayılmasının imkânı vardır. Çünkü işçi sınıfının gündemini savaş ve saldırganlık politikaları ile patronlar değil, bire bir kendileri belirlemektedir. Haliyle kendi marşlarını benimsemeleri güç olmamıştır.

1 Mayıs marşı işçi sınıfının mücadelesini anlatırken, onun sermayeyi bir sınıf olarak ortadan kaldırma mücadelesi de aktarıyor. İşçi sınıfının nihai kurtuluşunu ortaya koyuyor ve zaferi müjdeliyor.

Bugün 1 Mayıs Marşı hala işçi sınıfına kurtuluşun yolunu gösteriyor. İşçi sınıfının ve emekçi halkların nasırlı elleri ile sınıfsız sömürsüz bir toplum kurulacağına ışık tutuyor.

Yönetemiyorlar! Hesap verecekler!

Bir metal işçisi

Türkiye’de koronavirüs salgınında ilk resmi vakanın açıklanmasının üzerinden bir yılı aşkın bir zaman geçti. İlk günlerde bizlere dut pekmezi yemeyi salık verenlerin, ‘3-5 bin vaka ile salgını kapatırız!’ diyenlerin yüzünden onbinlerce insan hayatını kaybetti. ‘3-5 bin vaka ile kapatırız’ dedikleri salgın bilançosunda ise toplam vaka sayısı 3 milyonu aştı, her gün 50 binin üzerinde yeni vaka tespit ediliyor.

Uzmanların tüm uyarılarına rağmen sırf ekonomik kaygılarla atılan sözde ‘normalleşme’ adımlarının yol açtığı bir sonuç oldu bu.

Şimdi ise uzmanlar tam bir tarama yapmadan gerçek sayılara ulaşmanın bile mümkün olmayacağını, muhtemelen gerçek sayıların açıklanan rakamların çok üzerinde olduğunu söylüyorlar.

Uzmanların söylediklerini kulaklarını tıkayıp herşeyi bildiğini sananlar şimdi ise bir kez daha suçu halka atarak önemleri yeniden sıkılaştırdıklarını söylüyor.

Onların ikiyüzlülüklerini görmek için sadece AKP kongrelerini hatırlamak bile yeterli. Emeginin hakkını savunmak isteyen emekçinin karşısına pandemi yasakları ile çıkarlar, sokaklarda kameralarla yaptıkları tespitlerle insanlara maske takmadın cezası kesenler salgın günlerinde kongrelerde toplandıkları kalabalıklarla övündüler bir de pişkince.

Bu yüzden şimdi bir kez daha suçu ‘alınan önlemlere uymayan’ halka atarak yeniden tedbirleri sıkılaştırdıklarını söyleyenlerin hiçbir samimiyeti yok benim gözümde.

Haftasonu ve akşam yasakları ile salgınla mücadele ettiğini iddia etmek salgınla değil, işçi ve emekçi ile mücadele etmek demek. ‘Çarklar dönsün, gerisi önemli değil’ demek.

Yani diyeceğim o ki, AKP geride kalan bir yılda salgınla mücadele etmek dışında herşeyi yaptı. Hesap sormak ise bizlerin ellerinde...

Tanı Bunları ve Hesap Sor

Sincan’dan bir işçi

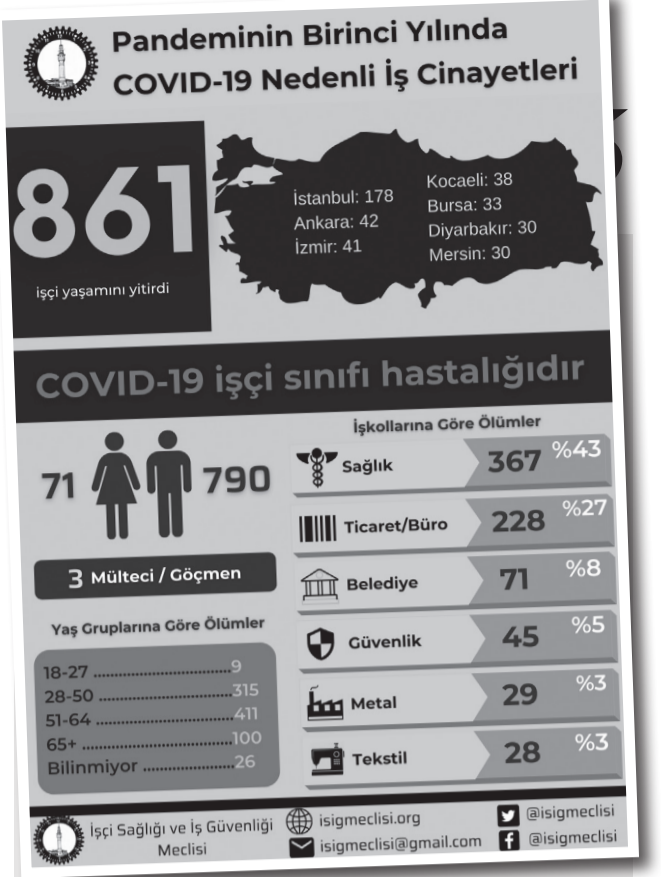
‘Bir ülkenin ekonomisi nasıl batırılır’ diye akıl yürütülse sanırım en yaratıcı cevap, geçtiğimiz ay yapıldığı gibi Merkez Bankası başkanının görevden alınması olur.

Doları düşürmek için faizleri arttıran birini(üstelik bu politika aylardır uygulanıyorken)görevden alıp dövizin yukarı sıçratmak... Elde ne var peki? %19 faiz, %20 artmış bir döviz. Ülkenin boynuna karabasan gibi çökmüş yüksek faiz ilerleyen günlerde indirilebilecek mi sizce? Sonuçta bu fırtına bu amaçla koptu. Muhtemelen hayır. Hatta döviz tutmak için arttırmak zorunda kalacaklar.

Peki o zaman cevabını bildiğimiz soruyu bir daha soralım. Bu yanışın faturasını kim, nasıl ödeyecek? Peki fatura ne? Bir çok ihtiyacını üretemeyen ve dışarıdan alan bir ülke olarak artan döviz enflasyonu arttıracak. Tabi buna dövizin artıyor diye fırsatçılık yapanları da ekleyelim. İkincisi devletin ve özel sektörün önümüzdeki 1 yıl içerisinde ödemesi gereken borç miktarı 180 milyar dolar. Merkez Bankası’nın 45 milyar dolar borcu olduğunu düşünürsek bu para nereden bulunacak? Tabi ki de devlet bu parayı bulmak için bir kere daha bize gelecek. Bizlere daha fazla vergiyi, yerli ve yabancı sermayeye daha cazip ortam yaratmak için esnek çalışmayı, kıdem tazminatını gaspını dayatacaklar.

Sahi bu işten kim kârlı çıktı? Merkez Bankası’nın faizleri yüzde 19’a çıkardığı ilk iki gün(18-19 Mart) piyasadan 1.1 milyar doları 7.20 TL’den toplayıp, pazartesi gece(22 Mart) 8.40’tan bozduranlar tabi ki. Kim bunlar peki? Nereden haberi oluyor dövizin birkaç gün içerisinde bu kadar yüksek artacağından? Sakın bunlar hükümetin ne yapacağından haberi olan ve Merkez Bankası’nın 128 milyar dolarlık rezervini düşük kurdan alıp yüksek kârlar kazanan kesimler olmasın...

İSİG Meclisi: Covid-19 Bir İşçi Sınıfı Hastalığıdır...

İşçi Sağlığı ve Güvenliği Meclisi koronavirüs salgınının birinci yılında bir rapor yayınlarak bir kez daha ‘Covid-19 bir işçi sınıfı hastalığıdır!’ dedi.

İSİG Meclisi’nin ulusal basın ve işçilerin mesai arkadaşları, aileleri, sağlık meslek örgütleri, sendikalar, iş güvenliği uzmanları, işyeri hekimleri ve yerel basından derlediği verilere göre salgının ilk bir yılında ez az 861 işçi Covid-19 nedeni ile hayatını kaybetti.

Eldeki verilerin ulaşılabilen sınırlı verilerle elde edildiğinin altını çizen İSİG Meclisi gerçek rakamların ise bunun çok üzerinde olduğunu ifade etti.

Raporda ayrıca tespit edilebilen 861 ölümün 724’ünün ise ücretli çalışanlar olduğu söylendi.

Ölümlerin işkollarına göre dağılıma bakıldığında ise 367 ölüm ile sağlık emekçileri başı çekiyor ne yazık ki. Sadece bu rakam bile birçok şeyi anlatmaya yeterken geçtiğimiz günlerde sözde Çalışma Bakanı’nın Covid-19’un meslek hastalığı sayılması talebi karşısında hastalığı hastanede kapmak zorunda olmadıklarını söyleyen pişkince çıkışını hatırlamamak elde değil.

Sağlık emekçilerinden sonra en çok ölüm ise 228 işçi ile ticaret ve büro işkolunda yaşanmış. Belediye işkolunda ise 71 işçi Covid-19 nedeni ile hayatını kaybetmiş.

Salgın kaynaklı işçi ölümlerinin yaş gruplarına göre dağılımı ise bize kapitalizmin işçi düşmanı karakterini bir kez daha gösteriyor. 50-64 yaş grubunda 411 işçi ölümü yaşanırken, 28-50 yaş grubunda ise 315 işçi hayatını kaybetmiş. Yani işçinin bedenini çürüten sömürü düzeni ona salgınla başatme şansı bile bırakmamış.

Ayrıca rapora göre hayatını kaybedenlerin %8’i kadın, %92’si erkek. Yüzde %89’u ise sendikasızsız işçiler.

Ve Ankara, açıklanan rapora göre bir yılda yaşanan en çok işçi ölümü sıralamasında İstanbul’un ardından 42 ölüm ile ikinci sırada yer alıyor.

Yaşamak da eşitlik de hakkımızdır Vazgeçmiyoruz!

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları

Geçtiğimiz günlerde bir gece ansızın atılan bir imzayla İstanbul Sözleşmesi'nden çıkıldığı duyuruldu bize. Aynı günün sabahı da üç kadın cinayeti işlendi. Mart ayında ise 28 kadın cinayeti, 19 kadın şüpheli kadın ölümü kayıtlara geçti. Böylece patronların devleti kadına yönelik şiddetin karşısında olduklarını değil, aksine bu şiddete ortak olduklarını da açıklamıştır.

Bir yandan kazanmış olduğumuz haklarımıza yapılan saldırılar artarken diğer yanda failer serbest bırakılmaya devam ediliyor. Daha birkaç gün önce Mersin'de üç kızına cinsel istismarda bulunan baba beraat edilirken, şiddete karşı direnen kadınların parmağı kırılıyor, küfürler ve hakaretler eşliğinde saçları yolunuyor. Ama ne olursa olsun İstanbul Sözleşmesi'nin iptaline karşı binlerce kadın pandemi koşullarına rağmen alanlara çıkmaktan da hakları ve gelecekleri için haykırmaktan da geri durmuyor.

Sözde kadına yönelik şiddetin karşısında olanlar bizzat kadına yönelik şiddetin önünü açarak bizleri yaşamın her alanında geri plana atmanın yollarını arıyorlar. Çünkü yaşamın yarısını oluşturan kadınların geri plana itildiği, ezildiği bir toplumda insanca yaşam mücadelesinden söz edilemez.

Biz emekçi kadınlar, sömürü sisteminin hakim olduğu bu düzende kurtuluşumuzun hiçbir yasanın ya da sözleşmenin uygulanmasına bağlı olmadığını, sadece bu sömürü sisteminin ortadan kalkmasıyla kalıcı bir kurtuluşun olacağını biliyoruz. Ancak, kadın cinayetlerine, şiddete, istismara karşı verilen mücadeleler sonucu elde ettiğimiz kazanımlarımızdan biri olan İstanbul Sözleşmesi ve diğer bütün haklarımızın da elimizden alınmasına müsaade etmemek gerekir. Bugün İstanbul Sözleşmesi'ne gözlerini dikenler, biz susarsak yarın çocuk istismarının affı yasanını geçirmek için fırsat kollayacaklar.

Artık öyle bir durumdayız ki her an nereden bir hak gaspı olacak diye bekler olduk. Daha ne olacak da yaşamımız tehlikeye girecek? Ya da daha ne olacak ta açlık yoksulluk kuyusunda debeleneceğiz? Ne olacak da çocuklarımız ilerde insanca ve onurlu bir yaşam haklarından mahrum kalacaklar? 'Ne olacak da' diye bir şey yok artık. Döndürdükleri sömürü çarkının uğruna çaldıkları hayatlarımız var. Geri almak ise hepimizin elinde.

Haklarını BİLİYOR MUSUN

KOD-29 düzenlemesi ne anlama geliyor?

Yükselen tepkilerin ardından geçtiğimiz günlerde KOD-29 ile ilgili bir düzenleme yapıldığı haberleri basına yansıdı.

Peki nedir bu Kod-29 ve yapılan düzenleme ne anlama geliyor?

KOD-29 işten çıkışlarda patron tarafının SGK'ya yaptığı bildirimlerde işlediği çıkış kodlarından biri. Her çıkış gerekçesine göre farklı bir kod işleniyor sisteme. Ve Kod-29 İş Yasası'nın 25/2 maddesinde 'işçinin haklı sebeple tazminatsız olarak' işten atılmasını içeren tüm gerekçeleri kapsıyor. Yani 3 gün üst üste işe gelmemek de bunlar arasında, hırsızlık ve tecavüz de...

Sisteme işlenen koddan bağımsız olarak bu madde ile işçinin alınteri olan kıdem tazminatı hiçbir somut delile bile ihtiyaç duymadan gasp edilmiş oluyor. Ayrıca sisteme işlenen veri ile yeni başvurduğu işyerlerinde işçi 'ahlaksız' olarak damgalanmış oluyor.

Yapılan düzenleme ise İş Yasası'nın 25/2 maddesinde yer alan tüm gerekçeler için ayrı ayrı kodlar tanımlanmasından ibaret.

Yani işten çıkarma esnasında somut bir delil olup olmaması, işçinin alınteri olan kıdem tazminatının gasp edilmesi ve yeni gideceği işyerlerinde işçinin daha işbaşvurusu sırasında fişleniyor olması bu düzenlemeyi yapanların umurunda değil.

Bu düzenlemeyi yapanlar bir kez daha yükselen tepkiler karşısında bir kez daha yapmış gibi yaparak sorunu çözdüklerini sanıyorlar.

Ancak yapılması gereken İş Yasası'nın 25/2 maddesinin tamamen kaldırılması, her şart altında kıdem tazminatının güvence altına alınması ve işçilerin fişlenmesine son verilmesidir.

Sorun, cevaplayalım!

İş yaşamında karşılaştığınız sorunları, haklarınız hakkında bilmek istediklerinizi sorun, uzman avukatlarımızın desteği ile cevaplayalım.

İLETİŞİM

grevankara@yandex.com
facebook.com/ankaraiscimeclisi
MAMAK İŞÇİ KÜLTÜR EVİ
Tıp Fak. Cd. 586. Sk. No: 2/A
0 (552) 534 79 14

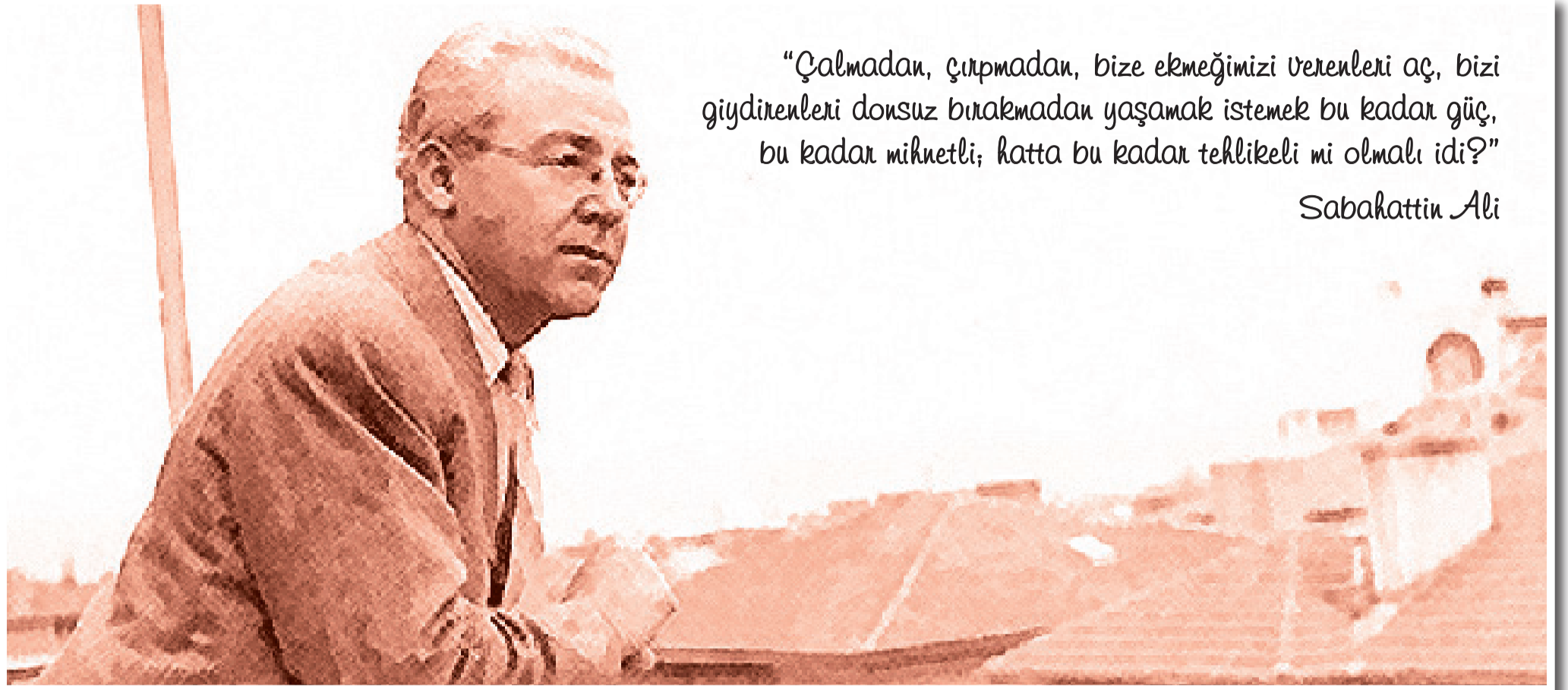
SINCAN İŞÇİ BİRLİĞİ
Atatürk Mh. Kutsal Sk. No: 5/8
0 (552) 534 79 12

İşçi Bülteni Özel Sayı: 1607 * Fiyatı: 25 Kr * Nisan 2021 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ersin Özdemir *
Yayın Türü: Yerel, süreli, siyasi, ayda bir, Türkçe *
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. *

Osmanağa Mh. Kırtasiyeci Sk. No:9 Kat:2 Daire:7 Kadıköy / İstanbul *
Baskı: Özdemir Mat. Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Topkapı (Ođin)
Center No: 28/245 Zeytinburnu / İstanbul Tel: (212) 577 54 92

Ne güzeldir bilmediğin birinin
derdine üzülebilmek ve çare aramak.
Ben bütün hayatımda hep üzüldüm, hep yandım.

Yılmaz Güney
1 Nisan 1937-9 Eylül 1984

“Çalmadan, çırpmadan, bize ekmeğimizi verenleri aç, bizi giydirenleri dolsuz bırakmadan yaşamak istemek bu kadar güç, bu kadar mihnetli; hatta bu kadar tehlikeli mi olmalı idi?”

Sabahattin Ali

Kalemi ile cellatları korkutan bir şair

Sabahattin Ali, 41 yıllık yaşamında, her şiiriyle, her hikayesiyle düzeni kurşuna diken şairlerden biriydi. Bu yüzden bu topraklarda yaşamasına bile tahammül edememişlerdi, tam da bu yüzden bu topraklardan ayrılmaya çalışırken katledildi.

Sabahattin Ali... Aldırma Gönül, Leylim Ley, Dağlardır Dağlar gibi şiirleri milyonların dilinden düşmeyen şarkılara söz olan bir şair... Kürk Mantolu Madonna, İçimizdeki Şeytan, Kuyucaklı Yusuf ile yaşadığı dönemin insanını ve ilişkilerini çarpıcı dille anlatmayı başarabilen bir roman yazarı... Bir dönemin ünlü politik mizah dergisi Marko Paşa'nın kurucusu ve sivri dilli kalemşörü...

Sabahattin Ali, 41 yıllık yaşamında, her şiiriyle, her hikâyesiyle düzeni kurşuna diken şairlerden biriydi. Bu yüzden bu topraklarda yaşamasına bile tahammül edememişlerdi, tam da bu yüzden bu topraklardan ayrılmaya çalışırken katledildi.

1907 yılında Edirne'de doğdu Sabahattin. Okumaya ve yazmaya daha öğrencilik yıllarından sevdalıydı. 1927 yılında ise okulu bitirerek öğretmen oldu.

İlk tutukluluğunu 1931 yılında yaşadı... Ardından yıllar memuriyetten men cezaları, tekrar göreve gelme çabaları, yeni cezalar ve yeni çağrılarla 3 defa yaptığı askerlik yılları ile geçti.

Günün birinde, dönemin başbakanı Şükrü Saracoğlu ile karşılaşılır. Saracoğlu: “Bu ne şıklık Sabahattin, proleterler böyle mi giyinir?” diye sorar alaycı bir şekilde. Sabahattin Ali: “Efendim, yarın devrim olunca proleterlerin nasıl giyineceğini göstermek istiyorum” cevabını verir. Baskılara rağmen düşüncelerini savunmaktan asla taviz vermez.

1946'da Aziz Nesin ve Rıfat Ilgaz ile birlikte çıkardığı Marko Paşa dergisi ile bir kez daha egemenleri korkutur Sabahattin.

“Çalmadan, çırpmadan, bize ekmeğimizi verenleri aç, bizi giydirenleri dolsuz bırakmadan yaşamak istemek bu kadar güç, bu kadar mihnetli; hatta bu kadar tehlikeli mi olmalı idi?” diye sorar...

Artık tek çaresinin ülkeyi terk etmek olduğunu düşünmeye başlar.

Fransa'ya gitmek ister. Ama onu ülkede istemeyenler, ülkeden gidişine engel olmak için pasaport da vermezler. Son çare kaçak yollardan gitmektir artık.

Eski bir asker olan Ali Ertekin ile tanışılır. Yaptıkları anlaşmaya göre Ertekin onu kaçak yollardan Bulgaristan'a götürecektir.

Ailesi onun yurtdışına çıkmayı başardığını düşünürken, Sabahattin'in cansız bedeni 14 gün boyunca Kırklareli'nde ormanlık arazidedir.

2 Nisan günü katledilen Ali'nin cesedi 16 Nisan günü bir çoban tarafından bulunur, ancak ceset parçalanmış olduğu için teşhis edilemez.

Ertekin, sonraki günlerde dâhil olduğu kaçakçılık şebekesi ile birlikte tutuklanır. Burada Sabahattin Ali'yi öldürdüğünü itiraf eder. Cinayeti “milli hisleri” ile işlediğini söyleyen Ertekin idam cezası ile yargılanmasına rağmen 4 yıl ceza alır. Bu cezanın da tamamını yatmadan, kısa bir süre sonra tahliye edilir.

“Benim kanaatimce sanat, insana insanı ve hayatı ve bunların manasını öğretmekle muvazzaftır.” diye düşünür Sabahattin Ali...

Bu nedenle sanatını da insanı ve hayatı olabilecek en etkili bir şekilde anlatmak için kullanır.

“Biz istiyoruz ki, bu memlekette yapılan her iş, üç beş kişinin çıkarına değil, bu toprakları dolduran milyonların yararına olsun!” der nasıl düşündüğünü anlatırken.

Bu yüzden Sabahattin Ali'yi ve onun gibi nicelerini katledenlerin çabaları beyhude çabalardır.

O, bu toprakları dolduran, yaşamı emeği ile var eden milyonların sesidir, soluğudur.

O'nun düşünüyü gerçek kılmak ise o milyonların, yani bizlerin sorumluluğudur. Sabahattin Ali'den ve nicelerinden öğrendiklerimiz ile bu yolda yürümeye devam edeceğiz.

Sabahattin Ali, Aziz Nesin, Rıfat Ilgaz... Ülkemizin yakın tarihinin en büyük aydınlarından olan bu üçlünün zamanında bir mizah dergisi çıkarmış olduklarını pek az insanımız bilir. Markopaşa isimli bu dergi 1946 yılında yayın hayatına başlamış ve epey yüksek tirajlara ulaşmıştı. Başyazarlığını Sabahattin Ali'nin çizdiğini de Mustafa Mim Uykusuz'un üstlendiği Markopaşa, yayımlandığı dönemde birçok davaya konu olmuş ve birçok kez toplatılmıştı.

Döneminde en çok satan gazetenin tirajı 50 bini geçmezken Marko Paşa dördüncü sayısında 60 bin tiraja ulaşmıştı.

Dergi 3 yıllık bir süre içerisinde 176 sayı çıkarması gerekirken kapatmalar nedeni ile sadece 77 sayı çıkarabilmişti.

Her kapatıldığında farklı isimle yayın hayatına devam eden Marko Paşa, “Toplatılmadığı zamanlar çıkar”, “Yazarları hapisanede olmadığı zamanlarda çıkar”, “Bu Gazete Cuma Günleri Saat Sekizde Çıkar, Sekizle Dokuz Arasında Fırsat Bulursa Satılır, Dokuzda Toplatılır” başlıkları ile yayınlanıyordu.